

Un tast de... 'Història del meu colomar i altres relats', d'Isaak Bàbel PUNT DE VISTA. Planes 4 i 5

Protagonistes **Laia Miralles**, cap de la unitat de RH i educació de l'Institut de Ciències Fotòniques Nacional. Planes 18 i 19

EL PUNT AVUI +

1,20€

DIMECRES • 26 d'agost del 2020. Any XLV. Núm. 15463 - AVUI / Any XLII. Núm. 14333 - EL PUNT

NACIONAL

P6-9

Objectiu 14-S

SEGUR • El govern garanteix l'inici de curs presencial el 14 de setembre tant sí com no

DUBTES • El pla preveu grups estables però deixa les ràtios en mans dels centres

CRÍTICS • Associacions de pares i sindicats reclamen concreció i temen tancaments

Vergés rebutja l'estat d'alarma de Sánchez

L'ESPORTIU

Messi fa saber al Barça que vol marxar ara mateix

El crac argentí s'acull a la clàusula que li permet deixar el club a final de cada temporada

Leo Messi, en un moment del partit de la desfeta contra el Bayern de Munic ■ MANU FERNÁNDEZ / EFE

Desconcert per la nova ingerència judicial, a Terrassa

Les restriccions ja s'apliquen a Granollers, Canovelles i les Franqueses del Vallès

NACIONAL. Plana 9

Capella sosté que el Suprem ha d'avaluar el tercer grau

La consellera de Justícia lamenta que la fiscalia es mogui per venjança

NACIONAL. Plana 13

Iglesias no s'explicarà sobre el finançament de Podem

El Congrés refusa les peticions del PP i Cs perquè comparegui davant la cambra

EUROPA-MÓN. Plana 22

VIDRES MIRALLS

MASCARELL

Des de 1953

S.L.

C/ Lepanto, 64 (a prop de la Renfe)
MATARÓ · Tel. 93 755 25 25

Vidres de seguretat, aïllants, antifoc

3816071125274w

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

Tian Riba

Monterroso

Joan Carles I, rei emèrit d'Espanya, símbol de la transició i dels 40 anys de democràcia espanyola, passa l'agost als Emirats Àrabs Units, un país amb una ídem perfectament descriptible i sense tractat d'extradició amb Suïssa, on l'investiguen per "uns certs esdeveniments passats". Bàsicament per possible corrupció abans i després de deixar el càrrec, que ara ocupa el seu fill, que va trencar amb mitja Catalunya el 3 d'octubre del 2017. La mitja Catalunya, majoritària al Parlament de manera insistent, que té els seus líders polítics a la presó o a l'exili. I "els seus líders polítics" vol dir tot un govern de la Generalitat, a més dels líders socials, prova del nou de l'existència de presos polítics en aquest Regne d'Espanya de tant modèlica transició i democràcia. Tant modèlica, que el pare de la pàtria, el gran protagonista de la transició i 23 anys de democràcia a Catalunya, Jordi Pujol i Soler, serà jutjat amb tota la seva família –tota– per organització criminal. Així estem a les portes de setembre del 2020. I tot això, que és sobradament conegut i que, fins aquí, no aporta res de nou, no hagués estat possible sense la complicitat de molt bona part de la classe política i periodística. Polítics i periodistes que encara ara tenen una tribuna on, amb una alta dosi de superioritat moral, perdonen la vida, els uns, i veuen pixat i cagat tot el que no fan ells, els altres, fent de tap als seus fills –i nets–, condemnats a sous de misèria. Així que, en vista de les proves, jo m'abstindria de donar gaires lliçons de política i periodisme i aniria fent un pensament.

EDITORIAL

El govern mou fitxa pel curs escolar

El govern de la Generalitat ha donat en les últimes 48 hores una volta de cargol més a la gestió de la pandèmia a Catalunya, amb un ull posat en el repunt de tots els indicadors epidemiològics, que amenaça de replicar aquesta tardor una crisi sanitària com la de la primavera, i l'altre en l'inici del curs escolar a partir del 14 de setembre com a factor de risc afegit molt rellevant. Calia un cop més reforçar les mesures restrictives davant la nova expansió del virus i era urgent plantejar el pla per al retorn dels nens i joves a les escoles i el desenvolupament del curs escolar mentre duri la pandèmia. El govern ha fet, doncs, el que calia i, en tot cas, se li ha de retreure que no ho hagi fet abans

per donar més temps al món escolar a adaptar les seves respectives realitats a les restriccions i les mesures preventives que s'hi implantaran. La bona notícia és la determinació dels departaments implicats a garantir l'obertura d'escoles, que el curs sigui presencial i que la seguretat estigui molt reforçada, amb una bateria de mesures de distanciament (ràtio de 20 alumnes), protecció (mascareta des dels 12 anys), rastreig de casos positius (500.000 proves PCR) i higiene. La mala notícia és que Catalunya continua acostant-se a les 13.000 morts a causa de la Covid-19 i malgrat això no s'ha aconseguit mantenir sota control la transmissió social del virus. En aquesta situació, cal

donar valor a l'aposta de la Generalitat per la responsabilitat de la ciutadania i la gradualitat de les mesures restrictives, declinant la invitació del president del govern espanyol, Pedro Sánchez, a imposar un estat d'alarma territorialitzat, amb l'autorització prèvia del seu govern i del Congrés. Un titular cridaner per al retorn de vacances del president espanyol, que curiosament descentralitza el cost polític d'una mesura tan dràstica i impopular, però no descentralitza la gestió dels diners, ni els que provenen del fons europeu de reactivació econòmica, ni els del subsidi previst per ajudar els pares que hagin de confiar els seus fills quan hi hagi contagis a les escoles.

La vinyeta. Fer

La frase del dia

Antoni Trilla

CAP D'EPIDEMIOLOGIA DE L'HOSPITAL CLÍNIC DE BARCELONA

“Entenc que l'11-S és un dia significatiu, però aquest any les manifestacions han d'aturar-se”

Ombres d'agost

Imma Merino

‘La caça de l'home’

Marlon Brando va fer-se present a l'ombra d'ahir a propòsit del fet que, a *El llarg i càlid estiu*, Paul Newman llueix una samarreta arrapada a la manera de Stanley Kowalski a l'adaptació cinematogràfica d'*Un tramvia anomenat Desig* (1951). També

aquesta pel·lícula dirigida per Elia Kazan (en la qual també fa molta calor, com tinc la sensació que passa a totes les obres del dramaturg sureny Tennessee Williams) podria figurar en aquest recorregut pel cinema d'atmosfera estiuenca. Però, traslladant-nos del sud-est al sud-oest dels EUA, em referiré a una altra pel·lícula, *La caça de l'home* (*The chase*, 1966), amb la presència de Marlon Brando, que hi rep una pallissa tremenda en una nit d'una calor insuportable que, barrejada amb els efectes de l'alcohol, encén la violència dels homes embordejats d'una petita població de Texas,

A *La caça de l'home*, dirigida per Arthur Penn amb un guió de Lillian Hell-

mann a partir d'una obra teatral de Horton Foote, la violència va covant-se durant tot el dia des que s'ha sabut que Bubble (que, encarnat per Robert Redford, és un perdedor que ha fet de lladre-got) s'ha escapat de la presó. Se suposa que vindrà al poble buscant l'ajuda de la seva esposa (Jane Fonda), que, mantenint un afecte i un compromís amb Bubble, és l'amant d'un home que no s'hi va casar per l'oposició del seu pare ric i clàssic. La violència, de fet, hi és en el clàssic, el racisme, les enveges, la intolerància, la repressió sexual que du a la frustració del desig. Un exemple d'una podrida societat ultraconservadora en què Bubble s'ha convertit en l'enemic a

batre. És així que, borratxos en una altra nit de festa avorrida a l'altura de la seva mesquinesa i tan feixistes per creure que faran justícia, uns homes emprenen la cacera d'un indefens que, a més del suport de la seva esposa i de l'amant d'aquesta, té algú disposat a protegir-lo per tal que no el linxin: el cap de policia interpretat per Marlon Brando, que, per voler contenir les feres, rep una pallissa que anuncia un final tràgic. Tornaré al sud-est dels EUA per seguir amb la violència de l'Amèrica “profunda” amb unes característiques pròpies però semblants a les d'altres llocs. Continuarà: demà, *To kill a mockingbird*, Robert Mulligan, 1962.

HERMES COMUNICACIONS SA

President Editor: Joan Vall Clara. Comercial: Eva Negre, Maria Àngels Taulats, Eduard Villacé i Josep Sánchez. Webs i Sistemes: Josep Madrenas. Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Comunicació: Albert París.

EL PUNT AVUI

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00. Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera i Xevi Sala. Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Carles Sabaté i David Brugué (Nacional), Anna Puig i Núria Astorch (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Xavier Castellón (Cultura i Espectacles), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Necrològiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Manel Lladó (Fotografia), Jordi Molins (Disseny), Ramon Buch (Disseny web), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau (Tancament).

A la tres. Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat / @xevi_xirgo

Els jocs florals

Parlava ahir de la *rentrée* sanitària d'aquest setembre que tenim a la cantonada, i que ens hauria de preocupar a tots perquè en funció de com l'engeguem (i de com engegarem el curs escolar) l'acabarem d'una manera o una altra. Veurem. Veurem també com serà l'arrancada del curs polític a Catalunya (a Espanya promet, amb la moció de censura anunciada per Vox). Jo no veig eleccions a la cantonada a Catalunya (en veig, en tot cas, a dues cantonades) ni que al carrer hi hagi un clam demanant-ne. Són, en tot cas, els partits polítics els que en reclamen, perquè necessiten, altre cop, mesurar les seves forces. Nosaltres no. Nosaltres, el que necessitem és que es posin d'acord d'una vegada. I que ens diguin què pensa fer cadascú ara que ja sabem que potser sí que la confrontació mantinguda fins ara amb l'Estat no ha estat prou intel·ligent però que, tanmateix,

“Se'n reia, l'altre dia, Margarida Robles, de la taula de diàleg? Aquesta és la seva estratègia?”

tampoc ha semblat que l'estratègia del diàleg intel·ligent hagi funcionat massa. Van sentir el cap de setmana, la ministra de Defensa, Margarita Robles, referint-se a la famosa taula de diàleg? “No és moment de jocs florals”, va dir. Se'n reia? I hi va afegir: “No és una

prioritat.” On és, doncs, el diàleg intel·ligent amb el govern espanyol? Quan una ministra s'atreveix fins i tot a ridiculitzar el diàleg, quina alternativa hi ha? Hauríem de ser conscients que l'Estat (i quan dic l'Estat és evident que la cosa va molt més enllà que el govern de Pedro Sánchez, que amb respostes com la de la Robles no sé en què es diferenciaria d'un govern del PP) sí que en té, d'estratègia. No és pas la de posar una pista d'aterratge a l'independentisme perquè es pugui asseure i parlar. És la de la fiscalia obrint ara diligències contra la CUP per unes despeses del 2017 i la que, d'aquí a deu dies, portarà al jutjat un dia rere l'altre les prop de dues-centes persones processades pels talls de la Jonquera convocats pel Tsunami Democràtic. Això també són uns jocs florals, senyora Robles? Prefereix aquesta estratègia a la d'asseure's a una taula? Mare de Déu.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Soc mestre i no vull fer vaga

■ No em sento representat en les notícies que arriben (estic segur que molts altres mestres tampoc). Es parla de fer vaga de mestres, que no estem preparats per acollir tots els alumnes a l'escola...

Els infants necessiten estar a l'escola i han de ser-hi amb tots els seus companys/es. No ens podem comparar amb un restaurant que té la normativa de grups de 10 com a màxim, som una escola!

Amb el pla que ens va enviar el Departament al juliol que està centrat en els grups estables ens en podem sortir.

No soc sanitari, però no crec que puguin variar molt les incidències pel fet de tenir 15 o 25 alumnes a l'aula. Sí que soc mestre i sé que els infants han d'anar a l'escola, adaptant-se a la nova realitat, però tots a l'escola.

No té cap sentit, no és sostenible ni organitzable fer grups de 15 alumnes o una educació on es combina treball presencial i telemàtic amb infants.

També hem d'esperar com responen les famílies i no fer propostes de vaga, que els pot semblar una amenaça.

Els mestres volem tots els alumnes perquè és el millor per a ells i perquè els hem trobat a faltar molt!

ORIOL LÓPEZ
Barcelona

Pandèmia amable

■ Ens hem adonat que la Covid-19 ha centrat l'expressió de la cara en els ulls? Amb la careta posada han desaparegut els somriures, les arrugades de nas, la veu s'ha tornat tèrbola i les mans s'agiten nervioses cercant de completar la comunicació.

A grans mals, grans remeis!: aprenguem a donar més protagonisme als nostres ulls, cobrant el valor del nostre esguard, per irradiar als de la vora acollida, vivesa, empatia i amabilitat. Suavitarem la incomoditat que provoca aquest protector viral i contribuirem a millorar les nostres relacions socials.

MIQUEL NAVARRO I ORIACH
Lleida

FE D'ERRADES

El nom de l'arquebisbe de Tarragona és Joan Planellas i no Joan Solanellas com es deia per error a la plana 10 de l'edició de divendres passat, dia 21 d'agost.

Sísif
Jordi Soler

De reüll. Cati Morell

Diaris per a un món millor

Assumpció Maresma i Vicent Partal, editora i director del diari digital Vilaweb, van recollir el cap de setmana passat el premi Canigó en la cloenda de la 52a edició de la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent. Reben el merescut premi en un moment dolç per al mitjà digital, que celebra els seus 25 anys d'existència amb més subscriptors que mai i una indiscutible i consolidada trajectòria com a diari de referència als Països Catalans.

Els diaris no són res si no són capaços d'explicar notícies interessants

El lingüista illenc Gabriel Bibiloni en va destacar l'esforç i la feina feta per definir un model lingüístic compromès amb el país. Però això, que és vital de portes endins i que té grans conseqüències de portes enfora, no és suficient per ser un referent. Els diaris no són res si no són capaços d'explicar notícies interessants, aplicar rigor a allò que

expliquen, contrastant la informació i buscant fonts fiables i, evidentment, aconseguint el compromís dels seus lectors en la recerca d'un món millor. Pot semblar una fal·làcia, però l'esperit crític, la denúncia i la publicació d'allò que passa en el nostre entorn no té cap més objectiu final que fer-nos millors com a persones individualment i col·lectiva. No persegueix res més que superar-nos cada dia i Assumpció Maresma i Vicent Partal ho han fet. Felicitats, Vilaweb!

Les cares de la notícia

PRESIDENT DELS ESTATS UNITS

Donald Trump

Política de barra de bar

El president i ja candidat republicà a un segon mandat a la Casa Blanca es presenta sense programa (el Partit Republicà ha renunciat a presentar-lo), amb insults a tort i a dret i acusant els demòcrates de voler robar-li el càrrec amb un frau electoral històric.

JUGADOR DEL FC BARCELONA

Luis Suárez

Respecte guanyat a pols

Els futbolistes són el que fan, però també la seva petjada. Per això el Barça està obligat a acomiadar el seu davanter amb tot el respecte que, sens dubte, ell sí que s'ha guanyat i amb tots els honors que corresponen al tercer millor goleador de la història del club.

DIRECTOR DE THE PROJECT I EL FESTIVAL PORTA FERRADA

Iñaki Martí

La cultura és segura

El Festival Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols ha tancat la 58a edició amb un 95% d'ocupació, un èxit organitzatiu malgrat les restriccions i la necessitat de reinventar-se, i donant un missatge clar i necessari: que la cultura és segura i cal apostar-hi a fons.

Un tast de... 'Història del meu colomar i altres relats', d'Isaak Bàbel

Història del meu colomar

Minúscula

Autor: Isaak Bàbel

Traducció:

Miquel Cabal

Gènere: Novel·la

Pàgines: 152

Preu: 16 €

“Isaak Bàbel escriu aquests relats al llarg de la seva carrera literària, entre els anys 1915 i 1930 –explica Ricard San Vicente a la *Nota sobre l'obra* inclosa en aquest volum–, intercalant aquestes petites peces en primera persona amb la resta de la seva obra. A banda de dos textos pròpiament autobiogràfics, aquest volum aplega el cicle que Bàbel va voler publicar amb el títol d'*Història del meu colomar*; un conjunt de relats amb què l'autor es proposava recrear el seu temps i fer un esbós de l'incipient món soviètic, rus i jueu on li va tocar viure. [...] El que avui veiem n'és l'últim esbòrrany, un exemple del joc narratiu i verbal que l'autor ens volia oferir.”

El desig més intens

De petit em delia per un colomar. No he tingut un desig més intens en tota la vida. Tenia nou anys quan el meu pare em va prometre que em donaria diners per comprar uns taulons i tres parelles de coloms.

Era l'any 1904. Estudiava per als exàmens d'accés al preparatori de l'institut de Nikolàiev. La meua família vivia a Nikolàiev, una ciutat de la província de Kherson. Aquesta província ja no existeix, la nostra ciutat s'ha incorporat al districte d'Odessa.

Només tenia nou anys i els exàmens em feien por. No podia baixar de l'excel·lent en cap de les dues assignatures: llengua russa i aritmètica. La quota de jueus al nostre institut era estricta, només d'un cinc per cent. De quaranta nens, només dos jueus podien accedir al preparatori. Els professors ens feien preguntes malicioses; no feien a ningú preguntes tan enrevessades com a nosaltres. Per això el meu pare, en prometre que em compraria els coloms, em va exigir dues matrícules d'honor. Em va martiritzar tant que vaig caure en un ensenyament inacabable, en un llarg son infantil de desesperació, i em vaig presentar a l'examen immers en aquest son, però igualment me'n vaig sortir millor que els altres.

Tenia facilitat per les ciències. Per més ardues que empraven, els professors no em podien arrabassar la intel·ligència ni l'àvida memòria. Tenia facilitat per les ciències i vaig treure dues matrícules d'honor. Però després tot va fer un tomb. En Khariton Efrussi, un comerciant de cereals que exportava blat a Marsella, va pagar un suborn de cinc-cents rubles pel seu fill. Em van posar només un excel·lent en lloc de la matrícula d'honor i a l'institut va entrar-hi el petit Efrussi en lloc meu. Aleshores el pare va tenir un bon disgust. Des dels sis anys, m'havia instruït en totes les ciències possibles. Allò de l'excel·lent pelat el tenia ben desesperat. Volia estomacar l'Efrussi o llogar un parell d'estibadors perquè l'apallissessin, però la mare l'hi va treure del cap, i jo vaig posar-me a estudiar per a l'examen de l'any següent, el d'accés a primer. Sense dir-me'n res, la família va convèncer un professor perquè em fes alhora el preparatori i el primer i, com que havíem perdut tota esperança, vaig aprendre'm tres llibres de memòria. Eren la gramàtica de Smirnovski, el llibre de problemes de Levitxevski i el manual d'introducció a la història de Rússia de Putsikóvitx. Els nens ja no fan servir aquests llibres, però jo me'ls vaig aprendre de memòria, paraula per paraula, i l'any següent el professor Karavàiev em va posar la inassolible matrícula d'honor a l'examen de rus.

En Karavàiev era un home rosat i malcarat que havia estudiat a Moscou. Amb prou feines devia tenir trenta anys. A les seves galtes virils hi floria el color rosat dels pagesos; en una hi tenia una berruga d'on sortia un pom de pèls cendrosos de gat. A banda d'en Karavàiev, a l'examen també hi havia en Piatnitski, el subdirector, considerat un home important a l'institut i a tota la província.

El subdirector em va demanar per Pere I, llavors em va semblar que perdia el món de vista, em va fer l'efecte que m'acostava al final, a l'abisme, a un abisme eixut, empedrat d'eufòria i desesperació.

De Pere el Gran, me'n sabia de memòria la part del llibre de Putsikóvitx i els versos de Puixkin. Vaig recitar els versos a llàgrima viva. De cop i volta, les cares d'aquells homes em van rodolar cap a dins dels ulls i se m'hi van barrejar com les cartes d'una baralla nova. Se m'hi escartejaven al fons, i en aquells moments, tremolant i amb l'esquena dreta, m'afanyava a vociferar les estrofes de Puixkin amb totes les meves forces. Vaig cridar molta estona, ningú no va interrompre el meu balboteig foll. A través de la ceguesa enrogada, de la llibertat que em tenia dominat, només veia la cara vella i inclinada d'en Piatnitski amb la seva barba platejada. No em va interrompre, només va dirigir-se a en Karavàiev, ple de goig per mi i per Puixkin:

–Quin poble! –va xiuxiuejar el vell–. Aquest coi de jueus vostres tenen el dimoni a dins.

I quan vaig haver acabat, va dir:

–Molt bé. Au ves, doncs, amigueta...

Vaig sortir de la classe al passadís, em vaig repenjar en una paret sense emblanquinar i vaig començar a despertar-me de les convulsions dels meus somnis. Uns nens russos jugaven al meu voltant, el timbre de l'institut era allà a la vora, al forat de l'escala principal. El vigilant dormisquejava en una cadira esculada. Jo em mirava el vigilant i em deixondia. Se m'acostaven nens per totes bandes. Em volien clavar un calbot o potser només jugar una mica quan, de sobte, en Piatnitski es va aparèixer al passadís. Va passar per davant meu, es va aturar un instant, i la levita li va recórrer l'esquena amb una ondulació lenta i difícil. Vaig percebre desconcert en aquella esquena ampla, cepada i senyorial, i em vaig acostar al vell.

–Nens –va dir als alumnes–, deixeu estar aquest nano. –I em va posar una mà molsuda i flonja a l'espatlla–. Amigueta meu –en Piatnitski es va girar cap a mi–, digues a ton pare que has entrat al primer curs.

Una estrella sumptuosa li va reluir al pit, les condecoracions li van dringar a la solapa, el seu cos gros, negre i uniformat va marxar sobre unes cames rectes. Aquell cos quedava encaixat entre les parets llòbregues, s'hi bellugava com una barca per un canal fondo, i va desaparèixer per la porta del despatx del director. Un petit servent li va portar un te fent un rebombori solemne, i jo vaig córrer cap a casa, cap a la botiga.

A la nostra botiga hi havia un client de pagès que es gratava el cap, ple de dubtes. En veure'm, el pare va deixar estar el client i es va creure la meua història sense dubtar. Va fer un crit al dependent perquè tanqués la botiga i va córrer cap al carrer de la Catedral a comprar-me una gorra amb l'escut. La meua pobra mare amb prou feines va poder-me arrencar de les mans d'aquell home embogit. En aquell moment la mare estava pàl·lida i escrutava el destí. M'acariciava i alhora m'apartava amb aversió. Va dir que els dia-

ris publicaven els alumnes admesos a l'institut, i que Déu ens castigaria i la gent es burlaria de nosaltres si compràvem l'uniforme abans d'hora. La mare estava pàl·lida, escrutava el destí en els meus ulls i em mirava amb una pena amarga, com si fos un esguerrat, perquè era l'única que sabia que dissortada que arribava a ser la nostra família.

Tots els homes de la nostra nissaga érem confiats amb la gent i propensos a actes poc meditats, no teníem sort en res. El meu avi havia estat rabí a Bélaia Tsérvkov, però el van expulsar per sacríleg, i llavors encara va viure quaranta anys més de rebombori i escassetat, va estudiar llengües estrangeres, i a vuitanta anys va començar a perdre el seny. L'oncle Lev, un germà del pare, va estudiar a la ieixivà de Volojin. L'any 1892 va fugir del servei militar i va raptar la filla de l'intendent de la regió militar de Kíev. L'oncle Lev es va endur aquesta dona a Califòrnia, a Los Angeles, allà la va abandonar i va acabar morint en un manicomi envoltat de negres i malais. Un cop mort, la policia nord-americana ens en va enviar el llegat des de Los Angeles: un bagul gros, reforçat amb uns cercols de ferro marró. Al bagul hi havia uns pesos de gimnàstica, blens de cabells de dona, el tal·lit de l'avi, uns fuets de puny daurat i unes capsetes de te de flors, decorades amb perles barates. De tota la família, només en quedàvem el boig de l'oncle Simon, que vivia a Odessa, el pare i jo. Però el pare era confiat amb la gent i l'aclaparava amb l'entusiasme del primer amor; la gent no l'hi perdonava i tothom l'enredava. Per això el pare creia que li governava la vida un destí funest, un ésser indefinible que el perseguia a tot arreu i que era idèntic a ell. I vet aquí que, de tota la família, a la mare l'únic que li quedava era jo.

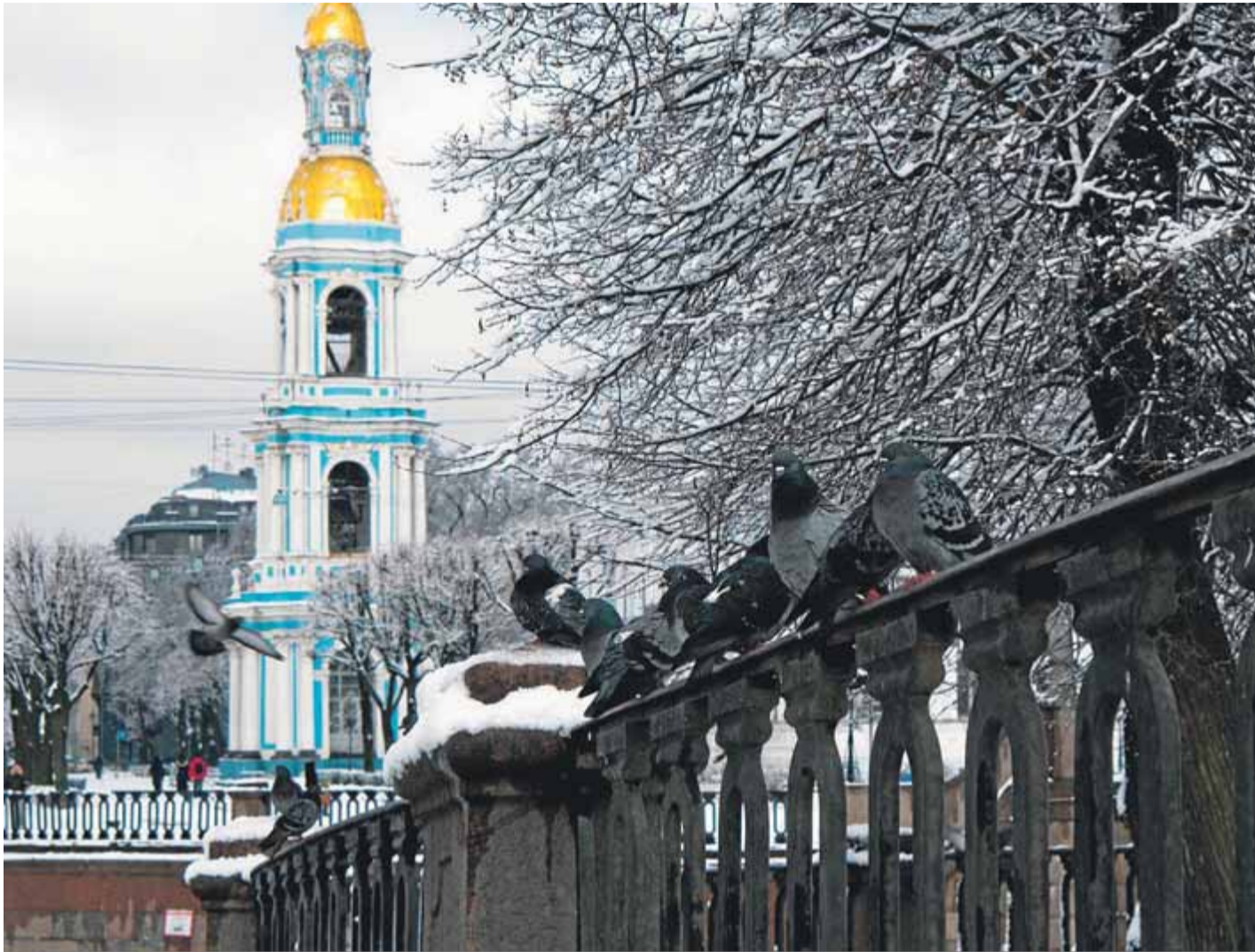
Com tots els jueus, jo era baixet i desnerit, i tenia mals de cap de tant estudiar. La mare ho veia, tot això, perquè mai no es va deixar encegar per l'orgull miserios del seu marit ni per la incomprendible fe que ell tenia en la idea que la nostra família algun dia havia d'esdevenir més forta i més rica que l'altra gent del món. Ella no comptava que tindriem sort, li feia por comprar-me la camisa de l'uniforme abans d'hora i només em va deixar anar a cal fotògraf perquè m'hi fessin un retrat de gran format.

El 20 de setembre del 1905, a l'institut van penjar la llista d'admesos al primer curs. Al tauler també hi havia el meu nom. Tota la nostra parentela va anar a donar un cop d'ull a aquell paper, i fins i tot en Shoyl, un germà de l'avi, va fer cap a l'institut. M'estimava aquell vell fanfàrria perquè venia peix al mercat. Tenia unes mans rodanxones i humides, cobertes d'escates, i li feien pudor de mons freds i meravellosos. En Shoyl també es distingia de la gent normal i corrent per les falòrnies que explicava sobre l'alçament polonès del 1861. Antigament, en Shoyl havia fet de taverner a Skvira. Havia vist com els soldats de Nicolau I afusellaven el comte Godliewski i altres insurgents polonesos. O potser això no ho va veure mai, tampoc. Perquè ara sé que en Shoyl no era més que un vell ignorant i un mentider innocent; però

Avançament editorial

Isaak Bàbel

Isaak Bàbel (Odessa, 1894 – Moscou, 1940) va ser un escriptor i traductor rus. Va donar suport a la Revolució Russa (1917) i es va incorporar a l'Exèrcit Roig, experiència que recull a *La Cavalleria Roja* (1926). Considerat un mestre del relat i traduït ja al seu temps a diverses llengües, la cruesa i el realisme de les seves cròniques li van suposar l'enemistat personal de Stalin. Empresonat el 1939, va morir executat. La seva obra inclou peces teatrals, guions cinematogràfics, cròniques periodístiques i relats com els que es presenten aquí, que li van donar fama internacional i el van convertir en un renovador del gènere.

no he oblidat les historietes que explicava, eren molt bones. Doncs vet aquí que el beneït d'en Shoyl també va passar per l'institut a llegir el meu nom al tauler i aquella nit va ballar i picar de peus a la miserosa festa que vam fer.

El pare va organitzar la festa per celebrar l'ocasió i va convidar-hi els seus col·legues: comerciants de cereals, agents immobiliaris i viatjants de maquinària agrícola del nostre districte. Aquests viatjants venien màquines al primer que passava. Els pagesos i els terratinents els tenien por, no se'n podien desempallegar sense comprar-los alguna cosa. De tots els jueus, els viatjants eren la gent més viscuda i més alegre. A la festa van cantar unes cançons hassídiques que només deien tres paraules, però que es cantaven durant llarga estona, amb unes entonacions variades i gracioses. Només poden conèixer l'encís d'aquestes entonacions els qui han celebrat la Pasqua amb els hassids o han estat a les bullicioses sinagogues de Volínia. A banda dels viatjants, també va venir a casa el vell Lieberman, que m'havia instruït en la Torà i en hebreu antic. A casa li dèiem Monsieur Lieberman. Havia begut més vi de Bessaràbia del compte, els tradicionals serrells de seda li sortien de sota l'armilla vermella, i en honor meu va pronunciar un brindis en hebreu antic. En aquest brindis, el vell va felicitar els meus pares i va dir que en els exàmens jo havia vençut tots els meus enemics, que havia vençut els nens russos de galtes molsudes i els fills dels nostres rústecs potentats. Igual com David, el rei dels jueus, havia vençut Goliat en l'antigor, i de la mateixa manera que jo havia triomfat sobre Goliat, així el nostre poble, amb la força de la intel·ligència, havia de

vençer els enemics que ens envoltaven i que desitjaven la nostra sang. Havent dit això, Monsieur Lieberman es va posar a plorar i, plorant i tot, va beure encara més vi i va exclamar: "Visca!" Els convidats el van encerclar i van ballar amb ell una quadrilla molt antiga, com si fossin en un casament d'un poblet jueu. A la festa tothom anava content, fins i tot la mare es va mullar els llavis de vi, per bé que el vodka no li agradava i no entenia com podia agradar a ningú; per això li semblava que els russos estaven tots bojós i no entenia com les russes podien viure amb marits russos.

Però els nostres dies feliços van arribar més endavant. A la mare van arribar-li quan, abans que jo marxés cap a l'institut, cada matí ella em preparava els entrepans, i quan voltàvem per les botigues i compràvem el meu equipament festiu: l'estoig, la guardiola, la cartera, els llibres nous de tapa dura i les llibretes amb coberta de xarol. No hi ha ningú al món que senti les coses noves amb més força que els nens. Els nens s'estremeixen amb aquella olor, com un gos que ensuma la petjada d'una llebre, i experimenten una bogeria que, quan ens fem grans, anomenem inspiració. Doncs aquest sentiment infantil i pur de propietat sobre les coses noves s'encomanava a la meua mare. Vam trigar un mes a acostumar-nos a l'estoig i a la penombra del matí, quan jo em bevia el te a l'extrem de la taula gran i il·luminada i ficava els llibres a la cartera. Vam trigar un mes a acostumar-nos a la nostra vida feliç, i no va ser fins en acabat del primer trimestre que vaig tornar a pensar en els coloms.

Els coloms i Rússia tenen molt a veure amb els relats de Bàbel ■ PIXABAY

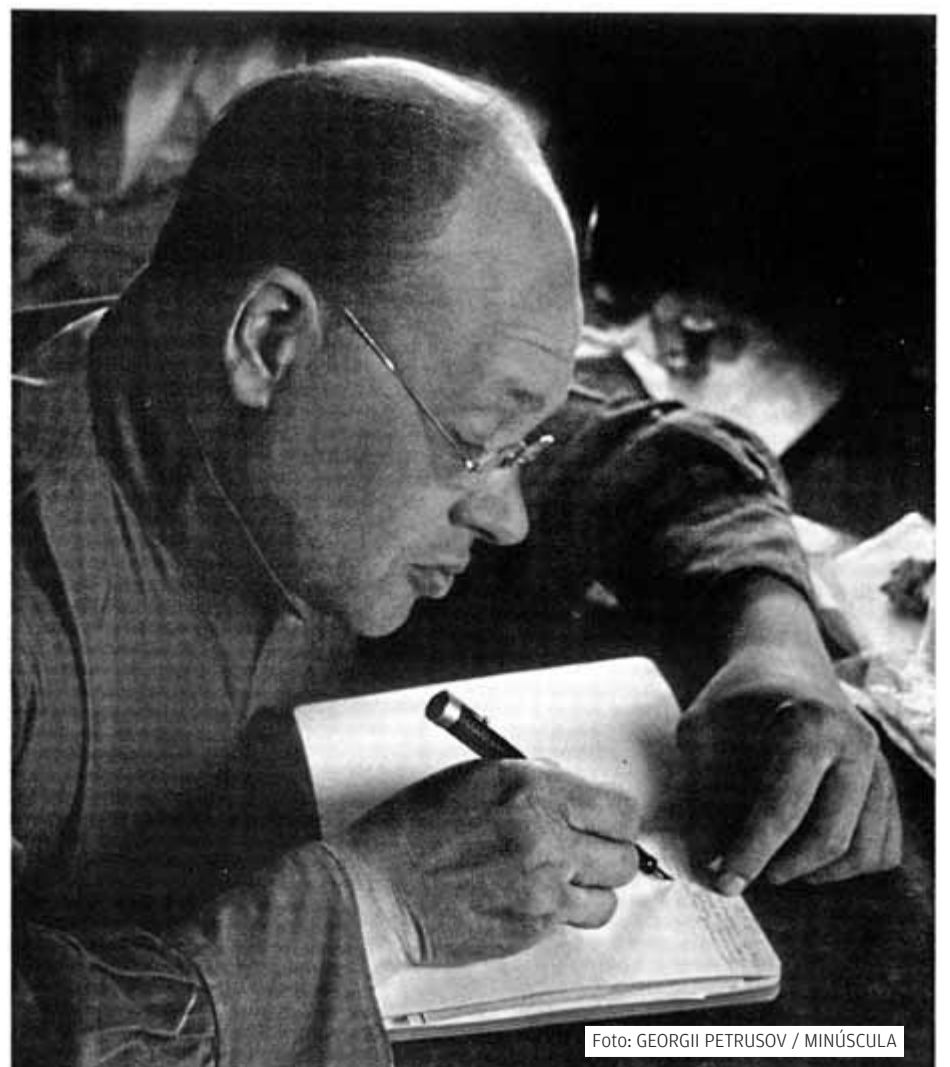

Foto: GEORGII PETRUSOV / MINÚSCULA

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

La llengua anticapitalista

TAULA • Un debat a Prada equipara parlar català a un acte de resistència, si bé pot tenir forat a les xarxes **VIES** • Alerten del rebuig pel fet d'identificar-lo amb l'independentisme o l'escola, però també de la tendència a "problematitzar" idiomes minoritzats

Òscar Palau
PRADA

El català és una llengua minoritzada o minoritària? Està polititzada, o no més que les llengües d'estat? Ha d'atansar-se al llenguatge dels joves d'avui per fer-ne atractiu l'ús o així només s'aconseguirà que es dilueixi i s'acabi perdent? Són qüestions de fons que es van plantejar divendres a la Universitat Catalana d'Estiu, en una taula rodona per parlar de com el català pot sobreviure en xarxes socials globals com YouTube, Instagram i Tik Tok, que tanmateix va acabar derivant en aspectes com ara si li juga en contra que sectors castellanoparlants l'identifiquin massa amb l'independentisme com a opció política, o fins i tot amb l'escola.

"Qui pensi que es pot salvar la llengua catalana sense ser anticapitalista va errat. Fins i tot Puigdemont és anticapitalista quan parla català!", etzibava l'actriu i escriptora Juana Dolores Romero, que volia posar en relleu el vessant de resistència que té emprar el català en un món tan globalitzat, i augurava el "fracàs" dels intents de normalitzar-lo a les xarxes si consisteixen tot just a "professionalitzar" joves -fins i tot ho veu un "xantatge"- perquè creïn continguts en català, "desafiant les lògiques de mercat i perpetuant un neoliberalisme viral" en aquesta llengua. La filòloga Marina Massaguer, que accepta la tesi que l'expansió del capitalisme ha jugat des del principi en contra de llengües que no són d'estat, assentia que el català no té el pes publicitari de "grans marques" que té el castellà a les xarxes, i ha d'admetre que la seva lliga és la de llengües

Queency, Massaguer i Romero, amb el moderador Bernat Joan, en el debat a l'UCE ■ JOSEP M. MONTANER

com el suec, el danès i l'eslovè, per la qual cosa té més pes el suport del teixit associatiu. Ara bé, tampoc va parlar, com insinuava Romero, que les institucions donin ajuts directes a ningú, sinó que proposa que facilitin la creació d'estructures "perquè l'activitat sigui rendible", i incentivin l'aparició de *youtubers* i *instagramers*. La principal proposta, de fet, d'un informe recent del Centre de Recerca en Sociolingüística de la UB sobre l'ús del català entre aquests col·lectius, col·laborat per Massaguer, és precisament la recuperació del canal juvenil 3XL "per orientar-lo completament a les xarxes", per tal que impulsi així circuits de continguts en català en diversos gèneres i estils. La filòloga, en aquest sentit, creu

que hi ha una demanda que "està emergint", amb un èxit relatiu notable, i hi veu futur perquè la majoria de consumidors potencials són "indiferents a la qüestió lingüística". "Cal consolidar un ecosistema amb referents propis i tan variats com sigui possible, un imaginari col·lectiu propi", receptava. "Hem d'assegurar-nos que els joves tinguin contingut *guai* en català, i potenciar més referents reals que parlin de coses que els importen a ells", subratllava la tercera ponent, la sociòloga i cantant Francina Gorina, coneguda com a "Queency" a la xarxa. "Hem de ser conscients de quin és el públic a qui van destinats els continguts perquè siguin eines atractives i no endogàmiques", rematava Romero, que creu que el

El català d'avui
També va suscitar debat quin ús es fa de la llengua. Queency no entén que els catalanoparlants s'escandalitzin "quan Rosalía diu (cumpleanys)", i creu que cal acceptar "que el català es parli diferent que fa 50 anys", i s'ha d'adaptar al món d'avui. "No per utilitzar castellanismes posarem fi a la llengua; normalitzar el català més urbà és l'única sortida factible", diu.

poc ús del català a les xarxes no és més que el "reflex" del que passa en molts altres sectors de la societat.

Massaguer, això sí, és conscient també de les dificultats que la llengua s'obri pas a les xarxes, ja que molts *youtubers* d'aquí fan servir el castellà per tenir més ressò, i per tant més opcions de rendibilitzar l'activitat, fet que pot provocar, avisa, una "diglossia digital": que el català no es vegi apte per parlar de certs temes. La filòloga, a més, alerta de "prejudicis ideològics" causats per la minorització de l'idioma, que fan que emprar-lo tingui "connotacions polítiques" i es percebi un "risc" que parlin més de la llengua que dels continguts de qui la utilitza.

Romero, declarada independentista, va posar la banya també en la qüestió política, i va rebutjar que es vulgui "instrumentalitzar" el català, per la "unió inamovible" que ha creat amb l'independentisme, una estratègia que troba "fallida". "Estratègicament ens va en contra per arribar a les comunitats castellanoparlants", subratllava. "Hi ha joves que no se senten afins al català perquè l'únic referent que tenen és l'escola i hi creen una resistència", hi afegia Queency, fet que duia Romero a concloure que *youtubers* i *instagramers* "no salvaran el català; cal invertir de manera real en l'escola".

"No s'ha de polititzar la llengua, però de tant reclamar-ho pots ser l'acabem polititzant més", hi replicava Massaguer, que alertava de la tendència a "problematitzar" el català, cosa que no passa amb les llengües d'estat. "Totes les llengües són polítiques, però la que es ven com a problemàtica és la minoritzada", cloïa. Ja som al cap del carrer... ■

El PSC de Lleida recorre contra una multa per ús indegut de dades

Redacció
LLEIDA

El PSC de Lleida presentarà un recurs contra la resolució de l'Agència Espanyola de Protecció de Dades que sanciona el partit amb una multa de 5.000 euros per haver enviat cartes a pacients de l'exregidor Xavier Rodamilans en

què demanaven el vot per a la formació durant la campanya de les municipals de maig de l'any passat.

Els socialistes asseguren que en cap moment van fer ús d'una base de dades personal ni corporativa i consideren que "no existeix cap responsabilitat jurídica per part del partit".

També recorden que en el seu moment ja van descartar una proposta de resolució de la mateixa agència perquè no acceptava cap tipus de culpabilitat.

El PSC de Lleida lamenta la sanció econòmica i les circumstàncies que ahir es van donar a conèixer i per les quals, diuen, ja van adoptar "mesures políti-

ques escaients, assumides per la persona interessada, que està desvinculada de la política i del PSC".

Rodamilans, que és doctor especialista en cirurgia general i digestiva, va dimetir dies després de destapar-se la polèmica de l'enviament de cartes per demanar el vot a pacients seus. ■

Els regidors socialistes de Lleida Fèlix Larrosa, Joan Queralt i Begoña Iglesias, el 10 d'agost passat ■ ACN

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Ester Capella: "El Suprem hauria d'avaluar el tercer grau"

■ La consellera de Justícia sosté que l'alt tribunal ha d'aprovar la semilibertat dels presos polítics "si actua per raons de dret i no d'estat" ■ Lamenta que la fiscalia "vegi les presons com a centres de venjança"

Redacció
BARCELONA

"Si el Suprem actua per raons de dret, i no per raons d'estat, hauria d'avaluar el tercer grau", va afirmar ahir la consellera de Justícia, Ester Capella, en referència als set presos polítics de Lledoners, amb la semilibertat concedida per la presó i avalada per la jutgessa de vigilància penitenciària nombre 5, però que els l'ha suspesa en espera del pronunciament de l'alt tribunal.

En una entrevista ahir a Catalunya Ràdio, la responsable de l'administració de Justícia i les presons catalanes es va mostrar

Les conselleres Capella i Vergés, al Palau de la Generalitat, ahir ■ ACN

molt crítica amb la fiscalia, que abans d'ahir va presentar un nou recurs, ara perquè el Suprem els revoqui el tercer grau con-

cedit a mitjan juliol per l'equip de tractament del penal. "Em crida l'atenció la posició de la fiscalia, que funciona com a part de

l'engranatge de la venjança de l'Estat contra persones que tenen dret a un itinerari penitenciari", va declarar, i va exigir "res-

pecte per la reputació del sistema penitenciari de Catalunya." També va lamentar que la fiscalia "entengui les presons com a centres de venjança".

Pel que fa a la petició d'indult per a l'expresidenta Forcadell que acaben de presentar tres ex-presidents del Parlament, Capella va respondre que "el que cal és l'amnistia". Va explicar que "l'indult és una manera de reparar un error perquè s'ha aplicat malament una norma, té conseqüències no volgudes pel legislador o se cerca perdonar una persona", i va defensar l'amnistia perquè "és posar el comptador a zero". ■

Álvarez de Toledo medita deixar l'escó al Congrés

Redacció
BARCELONA

L'exportaveu del PP al Congrés, Cayetana Álvarez de Toledo, s'està pensant si abandona l'escó després que Pablo Casado l'hagi defenestrada i destaca el deute i el "compromís personal" que té amb els votants —es va presentar per Barcelona malgrat viure a Madrid— a l'hora de decidir si deixa o no l'acta. En una entrevista a la cadena Cope, va assegurar ahir que encara ha de "meditar profundament" sobre el seu futur polític que per ara no hi pot donar una "resposta nítida", però que els 280.000 catalans que van votar el PP a les eleccions espanyoles "continuen allà", davant una situació de "doble pandèmia", la vírica i "la nacionalista". ■

TERRASSES

MUSICALS

EL PLA DE SANTA MARIA

5 de setembre - Rest. Masia del Pla

Blark Duet

Cristina Español (Piano)

Anna Pàmies (veu)

DISSABTE 29 D'AGOST

Bar La Placeta - 21 hores

Susannes

Bar La Placeta
Plaça de la Vila, 4

Reserves: 977 63 11 24

Ajuntament del Pla de Santa Maria

UN ESTIU DIFERENT

L'ENTREVISTA

“Tens algú que et recorda de dur mascareta”

Arianna i Ariadna. Agents cíviques a Platja d'Aro

Núria Sala
PLATJA D'ARO

L'Ariadna i l'Arianna treballen d'agents cíviques a Platja d'Aro. La seva feina és assegurar-se que tothom porti mascareta i garantir les distàncies de seguretat, tant a dins com a fora de la platja.

En què consisteix la seva feina?

Ens encarreguem de les mesures de seguretat. Vigilem les distàncies i informem la gent abans d'entrar a la platja perquè

respectin la distància de seguretat de dos metres, tant al mar com al passeig.

Estan gaire plenes les platges?

Sobretot els caps de setmana, estan molt atapeïdes. A les cales la nostra feina també és moure la gent per mantenir la distància de seguretat. Els demanem si poden anar més enrere on hi hagi espai. També hi controlem l'aforament. A la platja Gran, garantim les distàncies perquè mai està ple. Però a les cales, els diumenges, sí que cap al

L'Arianna i l'Ariadna garanteixen les mesures ■ N.S.

migdia acostumem a tancar, hi ha massa gent.

També s'asseguren que tothom porti la mascareta a la platja?

Sí, a la platja és obligatori portar-ne, i és el més com-

plicat de fer complir. Fins que arribes a la tovallola, has d'anar amb la mascareta i quan en surts, siguis per anar cap a casa, per anar al lavabo, per anar a un bar, també. Però hi ha gent que no se la posa fins

que són al passeig, i els hem d'avisar.

Els fan cas?

Nosaltres ho diem, però, és clar, hi ha de tot. El 90% se la posa i et diu que se n'ha oblidat, però ens trobem de tot perquè no tenim autoritat. Hi ha qui recorre a nosaltres per altres coses, com ara que s'ha perdut un nen...

No poden sancionar, oi?

No, ho diem de bones. Si no ens fan cas, l'altre company ho repeteix, però no podem fer res més que recordar-los que si es troben la policia els poden sancionar.

En altres països, no cal dur mascareta a la platja. La gent de fora ho entén?

Sí, la majoria sí. En general, la gent d'aquí també. Sempre hi ha algú mal educat que no fa cas de res del que li dius, però no té a veure amb si la persona és estrangera o no. Sí que ens hem trobat turis-

tes que no ho saben, sobretot a principis d'estiu. Ens diuen “ah, que també és obligatori aquí?”, però ara ja en són més conscients.

Què en pensen, de la iniciativa d'incorporar la figura de l'agent cívic?

És una bona pensada. Sempre tens algú allà que t'està recordant de posarte la mascareta, perquè hi ha moltes persones, sobretot gent gran, que sí que se la volen posar, però se n'obliden. Ja ens han dit que potser per a altres anys aquesta figura es quedarà, encara que sigui per a dubtes d'informació general.

Han notat si s'ha reduït el turisme?

Sí, sobretot a la tarda; altres anys no es podia ni caminar. Es veu trànsit i hi ha gent, però no tanta. I quan ens adrecem a la gent, ho hem de fer més en català i en castellà que no pas en anglès. ■

MÚSICA

Joan Miquel Oliver, al Fòrum

El mallorquí Joan Miquel Oliver, ex-Antònia Font, visita avui les Nits del Fòrum (21 h) amb les cançons de Bombón

Mallorquí així com les de la trilogia integrada per *Pegasus - Atlantis - Elektra*. Oliver prepara ja nou disc.

MÚSICA

Penalba, al Musicant

El cantautor valencià Jonatan Penalba actua avui en la segona jornada del festival Musicant de Campllong (Gironès), on presentarà el seu últim treball, *Reversions*. Nascut a l'Alcúdia, Penalba ha adaptat cançons populars de la seva terra i peces d'artistes contemporanis, en un espectacle que revalorava la riquesa i diversitat de la música dels Països Catalans (21.30 h).

EXPOSICIÓ

Quatre grans figures, al Palau Robert

El Palau Robert de Barcelona recorda Pau Casals, Apel·les Fenosa, Àngel Guimerà i Andreu Nin, vinculats a la capital

del Baix Penedès, amb l'exposició *El Vendrell. L'època d'or: Casals, Fenosa, Guimerà i Nin*, fins al 4 d'octubre.

LA DESCOBERTA

El parc d'aventura dels Pirineus

El Pirineus Parc Aventura, a la Guingueta d'Àneu, és el primer bosc vertical del Pallars Sobirà i dels Pallars Jussà, dins d'un paratge natural inigualable, rodejat de natura i d'aigua al cor de les Valls d'Àneu. Amb més de 500 metres de tirolines, salts al buit, lianes, ponts, túnels i més de noranta activitats repartides en circuits per a totes les edats. També circuit botànic, activitats aquàtiques i molt més.

EL RACÓ GASTRONÒMIC

Restaurant El Pòsit, Cambrils, Baix Camp

Cuina mariner i mediterrània. Les racions de peix i de marisc originàries que representen la zona: arrossos, calderetes i amanides úniques, fets tots amb productes de proximitat.